

spectacolului, fără nici o scădere nici de ritm, nici de participare. Efortul lor exemplar este răsplătit cu asupra de măsură de publicul care nu se lasă ușor păcălit. Este desigur meritul lui Emil Sauciuc de a armoniza perfect temperamente atât de diferite, știind să pună în același timp în valoare calitățile lor personale.

Actrița experimentată (deși încă tânără), recent premiată cu prestigiosul premiu POOR LILI, Fabian Eniko (*Ines*) știe să fie, în demersul ei pervers lesbian, calină, dulce, tandră, posesivă, dar lipsită în fond de iubire, incapabilă să dăruiască. Actrița are un joc subtil, te învâluie în faldurile vorbelor ei pline de miere (dicția actriței este impecabilă), dar dezlănțuirea ei din final e pregătită cu grijă, ea devine o furie greu de stăpânit, horcăitul din final exprimând plastic disperarea neputinței. Cât despre expresivitatea gesturilor ei, în cele mai mici amănunte, s-ar putea scrie pagini întregi.

O secondează cu grație, jucând pe o paletă întinsă, tânără și frumoasa Gajai Agnes (*Estelle*), care, aici, se urâtește când e nevoie, trecerile ei de la o stare la alta fiind remarcabile. În simplitatea ei, actrița ne propune un personaj ciudat, o tânără pruncuigașă, capricioasă și imatură, un om „de prisos” care a trecut prin viață fără să înțeleagă nimic din ea.

Kovacs Levente jr. este, în rolul ziaristului Garcin, un partener plin de solicitudine dar ... sigur pe mijloacele sale. Relația pe care o propune cu cele două femei este extrem de diferită ca manieră de abordare, actorul rezolvând cu fantezie îndoielile, revolta acestuia. În ochii lor, el ar dori să citească, spre propria sa liniște, că nu e, că nu a fost dezertor, ci un erou care a plătit cu viața (care viață?) angajarea sa.

Fără risipă de gesturi, sobru, bine conturat, viclean, dar mereu egal cu el însuși, în băiatul de serviciu, Csatos Lorant a fost ceea ce trebuie. Surpriza spectacolului a fost însă tânărul Kocsis Gyula care a stat nemișcat o oră și jumătate, în chip de statueta de bronz, pe căminul din salon. Săritura lui bruscă de pe cămin produce rumoare și mirare. Și chiar dacă n-am înțeles de ce-i strânge pe cei trei într-o plasă imensă de pescuit, urmând să-i ducă în alt loc al iadului, deci încă o închisoare, publicul îl aplaudă pe ACTORUL atât de devotat reușitei spectacolului.

Costumele sunt și ele foarte bine gândite și executate, iar afișul și coperta caietului-program (redactor Nagy Bela), mic dar cu un conținut bogat, zic afișul (Torkos Istvan), chiar dacă îți dau fiori, exprimă perfect viziunea regizorului asupra piesei sartriene.

Trupa SZIGLIGETI – Teatrul de stat Oradea, Sala Studio. Uși închise de Jean-Paul Sartre. Traducerea: Hegedus Istvan. Cu: Fábíán Enikő, Gajai Agnes, Kovacs Levente jr., Csatos Lorant, Kocsis Gyula. Regia: Emil Sauciuc. Scenografia: Bölöni Vilmos. Data premierei: ianuarie 2004.

Valetul

Este o comedie muzicală, care, atât ca piesă cât mai ales ca film, a cunoscut un succes sigur, așa încât opțiunea Trupeii Szigligeti pentru acest titlu, în vederea unui spectacol de revelion, este perfect îndreptățită.

Ca temă, ea face parte din suita de comedii franțuzești, de vodeviluri, de la care cu mare talent s-a inspirat și Mușatescu: ce se întâmplă cu parvenitii când își dau aere de „oameni de lume”, câte gafe le putem pune la socoteală și cât ridicol se ascunde în vorbirea și comportamentul lor. Actorii maghiari cântă și dansează cu ușurință, or, acest gen pretinde, pe lângă interpretarea propriu-zisă, calități pe care nu toți actorii le posedă. E plăcut, așadar, să-i vezi pe câțiva dintre fruntașii trupei, actori de primă mărime ca Csiky Ibolya, Acs Tibor, Dobos Imre sau Hajdu

Geza, alături de mai tinerii lor colegi Molnar Julia, Fodor Reka, Kardos Robert, Gajay Agnes, Molnos Andras, Kiss Csaba dansând și cântând cupletele impuse de gen, cu dezinvoltură și cu plăcere, fără crisparea specifică nu de puține ori actorilor de dramă puși să joace...la revistă.

Spectacolul – puțin prea lung, după părerea mea, dar publicului i-a plăcut – a beneficiat de un decor foarte frumos și elegant, împrumutat o dată cu regizorul (Wellmann György) de la Teatrul din Zalaegersegi, „Hevesi Sandor”. Totul era gândit, cadrul, materialele de bună calitate, așadar, ambianta era perfectă. Costumele, de asemenea (Florina Bellinda Birea) au fost gândite, la rândul lor, exact pe caracterul personajelor: încărcate, ridicole la snobii parveniți, purtate cu șarm, chiar modeste la nobilii de viță veche.

Acțiunea piesei și a spectacolului se învârteste în jurul valetului Hipolyt, valet de casă mare, care, văzând că familia ce tocmai l-a angajat face parte din categoria celor cu bani, dar fără educație, se erijează, cu tot hazul ce decurge de aici, într-un fel de mentor, de ghid, învățându-și, spre deliciul spectatorilor, stăpânii, bunele maniere. El dirijează înlocuirea kitschurilor cu lucruri de gust, dar o face discret, ajutând, în același timp, ca tânărul nobil să scape de a o lua de soție pe fata bogată. În plus, îl împinge pe mitocanul său stăpân spre nepermise bucurii, cum ar fi întâlniri discrete cu fete deocheate, o învață pe stăpână să se îmbrace și să mănânce ...cu măsură. Scenele în care valetul îi conduce cu haz pe cei din familia Schneider sunt mult aplaudate.

Muzica spectacolului e plăcută, și, cum se vede, e binecunoscută maghiarilor care au văzut filmul devenit celebru. Cântecele sunt de-acum șlagăre...

„Cu ungerii e de...glumit“ spunea cineva în pauza spectacolului.

Trupa Szigligeti – Teatrul de Stat Oradea: Valetul Hypolyt – comedie muzicală de Zogan István. Muzica: Eisemann Mihaly. Decor: Menczel Robert. Costume: Florina Bellinda Birea. Conducerea muzicală: Ari Nagy Sandor. Coregrafia: Ștefan Gábor. Regia: Wellmann György. Cu: Acs Tibor, Hajdu Geza, Csiky Ibolya, Gajay Agnes, Molnos Andras Csaba, Kardos M. Robert, Dobos Imre, Fodor Reka, Molnar Julia, Kiss Csaba.

ACS Tibor, DOBOS Imre și CSIKY Ibolya